

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **HOTEL U ČESKÉ KORUNY, s. r. o.**, se sídlem Hálkova 1203/32, Plzeň, zastoupeného Mgr. Alicí Benešovou, advokátkou se sídlem ul. Míru 17, Rokycany, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2007, čj. 2006/73804-442, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2008, č. j. 11 Ca 135/2007 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14. 5. 2007, čj. 2006/73804-442. Krajský soud při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Dne 10. 4. 2006 obdržel Oblastní inspektorát práce pro hl. m. Prahu podnět ke kontrole, podle něhož stěžovatel zaměstnával bez pracovního povolení a bez smlouvy v kuchyni paní A. B., která byla současně ubytována na pokoji č. 108 hotelu.

Dne 24. 5. 2006 provedl Úřad práce hl. m. Prahy ve spolupráci s cizineckou policií kontrolu dodržování zákona o zaměstnanosti podle ust. § 8 odst. 1 písm. l) a § 125 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, zaměřenou na zaměstnávání cizinců v hotelu U České koruny v Praze 5. Kontrolou bylo zjištěno pět zaměstnanců, z toho jedna cizinka ukrajinské národnosti, paní A. B. Jmenovaná byla v době kontroly v pracovním oděvu v kuchyni. Svým podpisem v seznamu zjištěných cizinců stvrdila, že v době kontroly myla v kuchyni nádobí (doklad č. 3). Na

této listině je rovněž razítko stěžovatele a podpis zaměstnance. Podle protokolu o výsledku kontroly cizinka v písemné informaci předložené kontrolnímu orgánu uvedla, že pracuje v kontrolované provozovně v kuchyni, kde uklízí, myje nádobí a čistí zeleninu. Přílohou protokolu byl i protokol o vyjádření účastníka správního řízení sepsaný cizineckou policií, kde jmenovaná uvedla, že pracuje v hotelu U České koruny pět měsíců jako pomocná síla v kuchyni, za vykonávanou práci dostává od provozní hotelu měsíčně mzdu ve výši 11 000 Kč, a to hotově bez jakéhokoliv dokladu. Dále uvedla, že práci v hotelu si sehnala sama, pracovní smlouva s ní sepsána nebyla, došlo jen k ústní dohodě s provozní hotelu o výkonu práce a sjednané odměně. Šetřením v databázi Úřadu práce hl. m. Prahy bylo zjištěno, že stěžovatel nepožádal příslušný úřad práce o povolení získávat na volná pracovní místa zaměstnance ze zahraničí, a dále že zjištěnou cizinku paní A. B. zaměstnal ve své provozovně bez povolení k zaměstnání a bez povolení k pobytu, jež jsou nezbytné podle ust. § 89 zákona č. 435/2004 Sb. V závěru kontrolního šetření bylo uvedeno, že kontrolovaný subjekt umožnil ve své provozně hotelu U České koruny cizince paní A. B. výkon nelegální práce podle ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb. Přílohou protokolu bylo dále i „Vyhodnocení společné kontrolní akce PČR, oblastního ředitelství SCPP Praha, OPKP Praha, s Úřadem práce hl. m. Prahy“, podle něhož byla v kuchyňském bloku kontrolována cizinka A. B. Bylo zjištěno, že tato pobývá na území ČR neoprávněně, následně bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění s dobou platnosti na 3 roky.

Protokol o výsledku kontroly stěžovatel převzal dne 9. 8. 2006, dne 15. 8. 2006 úřadu práce doručil své námítky, které dne 28. 8. 2006 doplnil o prohlášení svých zaměstnanců o tom, že paní A. B. nikdy nepracovala v hotelu U České koruny, a to ani v době kontroly dne 24. 5. 2006. Dne 7. 9. 2006 bylo stěžovateli oznámeno zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty za spáchání správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., kterého se měl stěžovatel dopustit tím, že ve své provozovně hotelu U České koruny v Praze 5 umožnil cizince paní A. B. výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb. Podáním ze dne 8. 9. 2006 stěžovatel navrhl výslech svých zaměstnanců a odkázal na obsah námitek proti protokolu o kontrole.

Rozhodnutím Úřadu práce hl. m. Prahy ze dne 25. 10. 2006, č. j. OPaK/K14/7376/2006, byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., kterého se měl dopustit tím, že umožnil cizince paní A. B. ve své provozovně v Praze výkon nelegální práce. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání. Žalovaný prvoinstanční rozhodnutí změnil tak, že výši pokuty snížil z 50 000 Kč na částku 15 000 Kč. Přihlédl přitom zejména k tomu, že porušení zákona bylo prokázáno pouze u jedné fyzické osoby a stěžovatel se uvedeného správního deliktu dopustil poprvé.

Co se týče jednotlivých žalobních námitek stěžovatele, uvážil Městský soud v Praze takto: Stěžovatel v žalobě namítal, že obsahem spisu byla pouze listina označená jako „Seznam zaměstnanců - cizinců zjištěných kontrolou dne 24. 5. 2006“. Nejednalo se o listinu označenou jako „Zápis o kontrole při společné kontrolní akci OKP Praha a Úřadu práce hl. m. Prahy - Seznam cizinců zjištěných kontrolou dne 24. 5. 2006“. Žalovaný tedy podle stěžovatele odkazoval na listinu, která nebyla součástí správního spisu, stěžovatel s ní nebyl jako účastník řízení seznámen a nemohl se k ní vyjádřit. Tuto námítku soud neshledal důvodnou.

Protokol o výsledku kontroly sepsaný Úřadem práce hl. m. Prahy označuje jako jednu z příloh doklad č. 3 „Seznam zaměstnanců - cizinců zjištěných kontrolou dne 24. 5. 2006“. Jde však zcela evidentně o zkrácené označení listiny s názvem „Zápis o kontrole při společné kontrolní akci OKP Praha a Úřadu práce hl. m. Prahy“, na níž je rukou připsáno „Seznam cizinců

zjištěných kontrolou dne 24. 5. 2006“. Tato listina je v rozhodnutí označena oběma uvedenými názvy a správní orgány se jí dovolávaly jako dokladu prokazujícího zjištění o nelegálním zaměstnávání cizince. Z jejího obsahu je patrné, že v hotelu U České koruny bylo dne 24. 5. 2006 v 10.45 hod. zjištěno, že paní A. B. zde uvedeného dne myla nádobí. Tuto skutečnost jmenovaná stvrdila svým podpisem. Na uvedeném dokladu je také razítko hotelu U České koruny s podpisem. Soud dospěl k závěru, že jestliže byl stěžovatel seznámen s protokolem o výsledku kontroly a přílohami k tomuto protokolu, což on sám nepochybně, je zřejmé, že byl seznámen i s předmětným dokladem. Vyplývá to i z námitek stěžovatele ze dne 15. 8. 2006 podaných proti tomuto protokolu, kde na doklad č. 3 poukazoval.

Co se týče vyjádření zaměstnanců stěžovatele, které bylo přiloženo k doplnění námitek k provedené kontrole, má soud za to, že nekoresponduje s výše uvedeným zápisem o kontrole ani s obsahem protokolu, který byl s cizinkou sepsán orgány policie. V tomto prohlášení není uvedeno, že by panu B. nemělo být známo, že by kdy cokoli písemně potvrzoval, jak stěžovatel v žalobě uváděl. Po porovnání podpisu pana B. na předloženém prohlášení a podpisu na dokladu č. 3, tj. zápisu o kontrole, soud konstatoval, že zejména první písmena podpisu jsou nápadně podobná, ne-li shodná, což obdobně platí o konci podpisu. Podle soudu je pak rozhodná skutečnost, že na tomto dokladu je razítko provozovny stěžovatele, které bylo zcela nepochybně v dispozici některého z jeho přítomných zaměstnanců.

Stěžovatel požadoval, aby správní orgán provedl důkaz spisem cizinecké policie, v žalobě však neuvedl, co mělo být obsahem spisového materiálu cizinecké policie prokázáno. Soud se proto k této námitce nevyjádřil. Konstatoval nicméně, že protokol o vyjádření paní A. B. sepsaný cizineckou policií představuje jeden z významných podkladů pro závěr o tom, že jmenovaná byla u stěžovatele zaměstnána.

Stěžovatel v žalobě dále namítl, že správní orgány obou stupňů užily jako důkaz vyjádření A. B., které je sepsáno v cizím jazyce, a stěžovateli tak není známo, co je jeho obsahem. Tuto námitku soud shledal důvodnou, neboť v případě písemného prohlášení cizinky v jejím rodném jazyce bylo na správním orgánu, aby listinu přeložil do jazyka českého. V opačném případě nemohla být důkazem a podkladem pro rozhodnutí. Toto pochybení správního orgánu však podle soudu nebylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť z dalších důkazů je zřejmé, že došlo k naplnění skutkové podstaty projednávaného správního deliktu.

Soud měl za to, že názor prvoinstančního správního orgánu, dle něhož výslech zaměstnanců stěžovatele by byl jejich nadbytečným zatěžováním, má oporu ve správním spisu. Soud totiž přisvědčil závěr správního orgánu, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn na základě „Zápisu o kontrole při společné kontrolní akci OKP Praha a Úřadu práce hl. m. Prahy - Seznam cizinců zjištěných kontrolou dne 24. 5. 2006“ a protokolu o vyjádření paní A. B. ze dne 24. 5. 2006 sepsaného cizineckou policií. K námitce stěžovatele, že je tento protokol pro rozhodnutí nepoužitelným důkazem, neboť kontrolním orgánem byl v projednávané věci úřad práce a cizinecká policie prováděla samostatnou tzv. pobytovou kontrolu cizinců, krajský soud konstatoval, že kontrolu v provozovně stěžovatele prováděl úřad práce i cizinecká policie, následně byla vedena dvě samostatná správní řízení. Cizinecká policie v rámci svého řízení provedla výslech cizinky. Zákon nevylučuje, aby byl protokol o výslechu učiněný jiným orgánem, než který v konkrétní věci vede řízení, použit jako listinný důkaz, naopak správní řád předpokládá, že jako důkaz lze použít všech prostředků, jimiž je prokazován skutkový stav věci.

Stěžovatel dále poukázal na nezákonný postup prvostupňového správního orgánu, který neměl vyjádření cizinky o tom, že ovládá český jazyk a nemohl tedy argumentovat tím, že cizinka věděla, čeho se prováděná kontrola týká. Podle soudu je z protokolu o vyjádření

cizinky patrné, že cizinka ustanovení tlumočnicka nežádala, protože českému jazyku rozumí. Nemohlo tedy dojít ke zkrácení práv žádného ze zúčastněných subjektů.

K výši uložené pokuty pak soud uvedl, že byl jednak hodnocen charakter protiprávního jednání a jeho závažnost v obecné rovině, prvostupňový orgán negativně hodnotil to, že stěžovatel jako zaměstnavatel nenaznačil, že se do budoucna protiprávního jednání nebude dopouštět, odvolací orgán pak zohlednil skutečnost, že došlo k prvnímu protiprávnímu jednání, které bylo zjištěno pouze u jedné osoby, a rozhodl proto o snížení uložené pokuty. Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Setrval na svém tvrzení, že v průběhu řízení nebyl zjištěn žádný procesně použitelný důkaz o tom, že cizinka A. B. byla u stěžovatele nelegálně zaměstnána.

Stěžovatel předně poukázal na to, že se soud nezabýval jeho námitkou, že žádný ze zaměstnanců stěžovatele nikdy svým podpisem nestvrdil to, že by paní A. B. byla u stěžovatele zaměstnána. Soud dovodil, že rozhodující je skutečnost, že na příloze protokolu o provedené kontrole č. 3 je razítko provozovny stěžovatele, které zcela nepochybně bylo dispozici některého z přítomných zaměstnanců stěžovatele. Razítko bez podpisu kompetentní osoby však podle stěžovatele nemůže samo o sobě představovat potvrzení stěžovatele o určité skutečnosti. Uvedenou listinu pak nelze použít jako důkaz o tom, že byla jmenovaná u stěžovatele zaměstnána.

Sám Městský soud v Praze poukázal nato, že na uvedené listině bylo rukou připsáno „Seznam cizinců zjištěných kontrolou dne 24. 5. 2006“. Stěžovatel namítl, že nebylo prokázáno, zda toto ručně dopsané označení bylo učiněno před seznámením stěžovatele s obsahem správního spisu nebo až poté, a zejména kdo je na listině uvedl. Již tato skutečnost vzbuzuje pochybnosti o věrohodnosti této listiny. To, zda je listina podepsána paní A. B. či nikoli, nemá žádný podstatný význam, neboť v řízení nebylo prokázáno, že cizinka rozuměla českému jazyku, že by se jednalo o její podpis a či že by vůbec věděla, co podepisuje. Pokud by totiž ovládala český jazyk na takové úrovni, jistě by vlastnoručně psané prohlášení učinila v českém jazyce.

Stěžovatel dále nesouhlasil s tím, že byl v řízení vedeném Úřadem práce hl. m. Prahy použit důkaz opatřený v jiném správním řízení. Stěžovatel opětovně zdůraznil, že správní orgán byl povinen sám vyslechnout zajištěnou cizinku, poučit ji o jejích právech, mj. právu na tlumočnicka. Protokol získaný v jiném správním řízení nemůže být rozhodujícím důkazem pro dané řízení. Stěžovatel přisvědčil krajskému soudu, že písemné vyjádření cizinky v její mateřské řeči nelze bez úředního překladu použít jako důkaz. Právě proto měl však soud dospět k závěru, že bylo povinností správního orgánu obstarat si vyjádření cizinky ať již formou písemného vyjádření s úředně pořízeným překladem či provést její výslech za splnění všech procesních pravidel. Stěžovatel dále nesouhlasil s tím, že by důkazem pro rozhodnutí ve věci mohl být samotný podnět zaslaný Úřadu práce hl. m. Prahy či protokol sepsaný na místě. Tyto listiny nemohou být dostatečným podkladem pro rozhodnutí správního orgánu.

Stěžovatel konečně poukázal na to, že správní orgán nezkoumal majetkové poměry stěžovatele, jejichž zjištění mělo být podkladem pro rozhodování o výši ukládané pokuty, která by neměla mít likvidační charakter. Na základě uvedeného navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Jako důkaz předložil stěžovatel vyjádření pana J. B. Jmenovaný zde uvedl, že při kontrole prováděné v hotelu u České

koruny nepodepsal žádné prohlášení, seznam zjištěných osob, seznam cizinců ani seznam pracovníků, kterým by potvrdil, že v hotelu měla být nelegálně zaměstnána cizinka paní A. B. Opětovně prohlásil, že paní A. B. byla v hotelu pouze ubytována, nikdy zde nepracovala. Na základě uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že není přípustná argumentace stěžovatele, že žádný z jeho zaměstnanců výslovně nestvrdil svým podpisem, že stěžovatel nelegálně zaměstnává uvedenou cizinku. Výpověď zaměstnanců stěžovatele o této skutečnosti za situace, kdy jsou tito vůči stěžovateli ve vztahu podřízenosti vyplývající z jejich pracovněprávního vztahu, by nebyla objektivní. Podle žalovaného není rozhodné, zda je na listině č. 3 část textu psána rukou, a která úřední osoba vykonávající kontrolu toto napsala. Příslušná osoba na této listině svým podpisem a razítkem stěžovatele stvrdila skutečnosti zjištěné kontrolou, přičemž není rozhodné, zda se jedná o podpis pana B. či jiné osoby, která byla kontrole přítomná a která byla oprávněná v průběhu kontroly činit za zaměstnavatele úkony. Za absurdní pak žalovaný označil námitku stěžovatele, že cizinka nerozuměla dostatečně česky, neboť výslovně uvedla, že česky rozumí. Protokol o výsledku kontroly je podle žalovaného vždy jedním ze zásadních důkazů pro následné správní řízení. Nepřisvědčil stěžovateli, že důkazy provedené cizineckou policií nelze pro řízení o pokutě použít, a že bylo nutné skutečnosti zjištěné tímto orgánem duplicitně provést i Úřadem práce hl. m. Prahy. Námitka stěžovatele, že cizinka měla být ve správním řízení vyslechnuta, je zcela evidentně účelová, neboť cizinka byla po provedené kontrole z důvodu výkonu nelegální práce vyhoštěna, nebylo tedy možné, a podle názoru žalovaného ani nutné, ji dále vyslýchat.

Žalovaný dále uvedl, že správní orgány nejsou oprávněny zjišťovat finanční a celkové majetkové poměry podnikatelských subjektů. Při stanovení pokuty lze přihlížet pouze ke skutečnosti, zda se jedná o fyzickou osobu podnikající samostatně či s minimem zaměstnanců, zda jde o právnickou osobu s velkým počtem zaměstnanců apod. Nelze předpokládat, že by pokuta ve výši 15 000 Kč za tak mimořádně nebezpečné společenské jednání, jakým nelegální zaměstnávání cizinců bezpochyby je, mohla mít v daném případě pro stěžovatele likvidační následek. K vyjádření pana B. již podle žalovaného nelze v řízení před Nejvyšším správním soudem přihlídnout. Vzhledem k tomu, že se jedná o osobu podřízenou stěžovateli, nelze posuzovat jakékoli její nynější vyjádření jako objektivní. Obsah vyjádření je navíc v rozporu s tím, co jmenovaný stvrdil svým podpisem v průběhu kontroly dne 24. 5. 2006. Podle žalovaného krajský soud své rozhodnutí řádně odůvodnil a zabýval se všemi námitkami stěžovatele uvedenými v žalobě. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněných stížných bodů, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Za jeden z rozhodujících důkazů považoval správní orgán listinu označenou jako doklad č. 3 v protokolu o kontrole, tj. „Zápis o kontrole při společné kontrolní akci OKP Praha a Úřadu práce hl. m. Prahy - Seznam cizinců zjištěných kontrolou dne 24. 5. 2006“. Není podstatné, že část označení této listiny byla dopsána dodatečně, případně kdy toto správní orgán učinil. Takový přípis se nikterak nedotýká věrohodnosti listiny. Vzhledem k námitkám stěžovatele proti protokolu o výsledku kontroly ze dne 15. 8. 2006 je zřejmé, že stěžovatel byl od počátku s touto listinou seznámen (na straně 3 a 4 uvedeného podání se zabýval postupem správního orgánu při vyžádání podpisu, a dále tím, zda cizinka věděla co podepisuje). Z protokolu o vyjádření sepsaného cizineckou policií pak jednoznačně vyplývá, že cizinka českému jazyku rozuměla, opačný závěr nelze dovodit pouze ze samotné skutečnosti, že vlastnoručně psané

vyjádření sepsala ve svém rodném jazyce. Lze proto konstatovat, že svým podpisem na zápisu o kontrole vyjádřila paní A. B. souhlas se zde uvedenými údaji, tedy s tím, že v provozovně stěžovatele myla nádoby.

Námítku stěžovatele, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že se skutečně jednalo o podpis jmenované, Nejvyšší správní soud posoudil jako nepřipustnou v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. V kasační stížnosti totiž nelze uvádět nové skutečnosti, důvody kasační stížnosti lze oprít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. 2 Azs 134/2005, publ. pod č. 685/2005 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že krajský soud neposoudil jeho námítku, že žádný ze zaměstnanců stěžovatele svým podpisem v zápisu o kontrole nestvrdil to, že by paní A. B. byla u stěžovatele zaměstnána. Městský soud v Praze se v odůvodnění rozsudku podrobně zabýval tím, zda lze podpis na uvedené listině považovat za podpis pana B., za rozhodnou pak považoval skutečnost, že je zde razítko provozovny stěžovatele, které zcela nepochybně bylo v dispozici některého ze zaměstnanců. Nejvyšší správní soud k tomuto dále konstatoval následující: Z podpisu a razítka stěžovatele na zápisu o kontrole (příloze protokolu o výsledku kontroly označené jako doklad č. 3) jednoznačně vyplývá, že některý ze zaměstnanců stěžovatele tímto stvrdil uvedené údaje. Prvoinstanční orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že při vstupu na pracoviště prokázali kontroloři svoje oprávnění k této činnosti služebním průkazem předloženým J. B. podle § 130 zákona č. 435/2004 Sb. Tuto skutečnost stěžovatel nezpochybňoval. J. B. byl tedy odpovědnou osobou zastupující za nepřítomnosti vedoucí provozovny kontrolovaný subjekt. I z této skutečnosti lze usuzovat, že zápis o kontrole byl předložen k podpisu právě panu B., jak správní orgán I. stupně dále v rozhodnutí uvedl. Avšak i v případě, že by údaje o výkonu práce cizinky v provozovně stěžovatele podepsal jiný zaměstnanec, byla by takto pravdivost zápisu potvrzena.

Stěžovatel dále nesouhlasil s tím, že se správní orgán spokojil pouze s vyjádřením cizinky sepsaným cizineckou policií a neprovedl sám její výslech. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že protokol o vyjádření ze dne 24. 5. 2006 bylo nepochybně možné použít jako listinný důkaz. Podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, lze totiž k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Za situace, kdy cizinka byla vyhoštěna, tak správní orgán postupoval správně, když při zjišťování skutkového stavu z obsahu tohoto vyjádření vycházel.

Co se týče vyjádření cizinky v jejím rodném jazyce, které předložila správnímu orgánu dne 24. 5. 2006, ztotožnil se Nejvyšší správní soud se závěrem Městského soudu v Praze, že správní orgán měl tuto listinu dát přeložit do českého jazyka, neboť podle ust. § 16 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. se písemnosti ve správním řízení vyhotovují v českém jazyce. Na nemožnost seznámit se s obsahem tohoto vyjádření cizinky přitom stěžovatel poukazoval již ve svých námítkách vůči protokolu o výsledku kontroly ze dne 11. 8. 2006. Toto pochybení správního orgánu však nezakládá nezákonnost jeho rozhodnutí, neboť skutkový stav byl spolehlivě zjištěn v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí ve věci na základě ostatních shromážděných podkladů, tedy protokolu o výsledku kontroly, protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného cizineckou policií a zápisu o kontrole při společné kontrolní akci OKP Praha a Úřadu práce hl. m. Prahy.

Nejvyšší správní soud tedy prisvědčil závěru Městského soudu v Praze, že bylo náležitě prokázáno, že stěžovatel ve své provozovně hotelu U České koruny v Praze 5 umožnil cizince

paní A. B. výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., a dopustil se tak projednávaného správního deliktu.

Ohledně námitky stěžovatele vůči uložené sankci Nejvyšší správní soud uvážil, že ačkoli se správní orgány majetkovou situací stěžovatele nezabývaly, lze v případě provozovatele hotelu s jistotou předpokládat, že pokuta ve výši 15 000 Kč nepředstavuje natolik velký zásah do majetkových poměrů, aby mohla mít likvidační charakter.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí nezákonností z důvodů tvrzených stěžovatelem podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady dle ust. § 103 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu